

EL TEMPS

Aprofitar l'oportunitat

“**U**na tempesta en un got d'aigua”. D'aquesta manera ha qualificat el secretari d'Estat d'Administracions Territorials, Jorge Fernández Díaz, la polèmica sobre el paper dels sots-delegats governatius, nova figura que substitueix els governadors civils. La qüestió era si els citats sots-delegats tindrien o no comandament sobre les forces de seguretat de l'estat (FSE) en la seua província respectiva. No és una qüestió menor: si en tenen, quedaria en evidència que els sots-delegats són en realitat governadors camuflats, i per tant la tan celebrada desaparició dels governadors civils seria, simplement, paper mullat.

En el moment de redactar aquest editorial, feia la impressió que la polèmica havia estat superada. Segons sembla, el Partit Popular ha donat garanties que el sots-delegat governatiu no serà més que un funcionari sense control real sobre les FSE, funció que correspondrà, complint el que es va pactar amb CiU, a la delegada del Govern. Però superat l'estira-i-arroxa de declaracions, potser és un bon moment per fer una reflexió en veu alta sobre alguns aspectes de l'actual pacte entre el nacionalisme català majoritari i la dreta espanyola.

D'una banda, hi ha la qüestió del model policíac. Des d'aquestes mateixes pàgines hem defensat l'acord que permet —que està permetent— el desplegament dels mossos d'esquadra per tot el territori del Principat en substitució de la policia espanyola i la Guàrdia Civil. Però, deixant de banda el fet que a hores d'ara encara hi ha seriosos dubtes que el desplegament dels mossos signifiqui un replegament real de les FSE, la polèmica d'aquests dies serveix per il·luminar el gran defecte d'aquest acord: la Generalitat no és l'autoritat única en matèria de seguretat a Catalunya. De fet, aquests dies el que es discutia no era si les FSE, les controla el govern català o

l'espanyol, sinó quin és el representant de l'estat que ho fa. Es resolga com es resolga la qüestió, el control el té l'estat. La Generalitat, per tant, s'ha de limitar a la seua policia, sense un control global de la seguretat en el seu territori. Aquesta autoritat bicèfala no és solament una limitació evident del poder polític català, sinó que provoca i continuarà provocant tota mena de disfuncions i ineficàcies. Esmenar aquesta part dels acords sobre policia ha de ser, per tant, una doble exigència: per causes simbòlico-polítiques i sobretot per motius d'eficàcia.

L'exemple dels governadors civils i del model policíac obre una reflexió més àmplia sobre la naturalesa dels pactes PP-CiU. És innegable que des del punt de vista autonòmic, almenys per a Catalunya, s'han produït determinats avenços importants. Però no és menys cert que la conjuntura històrica que ha situat el nacionalisme català en una posició clau a Espanya no s'està aprofitant per modificar profundament i des de l'arrel el tipus de relació, de lligam si es vol, entre Catalunya i Espanya. S'arranquen competències i traspasos, sí, però dins de les mateixes regles del joc de sempre: disset autonomies i cafè per a tots. No hi ha símptomes que s'avance cap a un nou estadi de relació entre Catalunya i Espanya, fonamentada sobre unes bases noves i diferents de les de la transició. És lícit preguntar-se quan s'anirà cap aquí si no és ara, quan la conjuntura obliga l'altra part, si més no, a escoltar. I és que ningú no pot assegurar que després de les pròximes eleccions espanyoles el catalanisme mantinga la seua capacitat d'influència en Madrid. Ningú no pot estar segur que el PP no assolirà en unes noves eleccions la majoria absoluta que tant enyora. Seria lamentable haver d'escoltar d'aquí a pocs anys que el catalanisme va perdre la seua segona gran oportunitat després de la transició. Els moviments polítics no haurien d'ensopegar dues vegades amb la mateixa pedra. ■

“La conjuntura històrica que ha situat el nacionalisme català en una posició clau a Espanya no s'està aprofitant per modificar profundament i des de l'arrel el tipus de relació, de lligam si es vol, entre Catalunya i Espanya.”